

„PAVĖLAVĘ LIEKA STOTYJE“

PARENGĖ JURGA PALANGYTĖ

Knygos viršelis. Viršelio dailininkas Romas Dubonis

2009 m. lapkričio 5 d. Vilniaus paveikslų galerijoje (Didžioji g. 4) visuomenei buvo pristatyta žurnalistės, aktyvios Žemaičių kultūros draugijos Vilniaus skyriaus narės Jūros Marijos Baužytės knyga „Pavėlavę lieka stotyje“.

Leidinio įžangoje „Žodis apie knygą“ autorė rašo: „Gyvenimo traukinys, norim mes ar ne, neša vis pirmyn, tik trumpam stabtelėdamas didesnėse ir mažesnėse stotyse. Nenutrūkstama kelionė verčia susimąstyti, ką palikome praeityje, kuo gyvename dabar, ir spėlioti, ką rasime ryt, poryt, už metų, keliolikos ar kelių dešimtmečių.“

Mano kartos žmonėms, podraug ir žurnalistams, teko ir nūnai tenka patirti itin daug išbandymų, istorinių lūžių, audringų pokyčių, iš esmės pakeitusių ne tik politines santvarkas, bet ir visą gyvenimą XX ir XXI amžių sandūroje.

Knygoje spausdinamuose laiškuo-

se esanti patirtis įgyta triūsiant spaudoje. Tas turtas kasdien kaupėsi atminties skrynioje, grūdėlis po grūdėlio, trupinėlis po trupinėlio pilnėjo, bren-do. Įvykiai skatino iš naujo apmąstyti prabėgusias dienas ir dabartį, žvelgti į ateitį, nūdieniškai vertinti reiškinius, pokyčius.

Žiniasklaida apima ar bent turi apimti visas gyvenimo sritis, apie jas daugiau ar mažiau šioje knygoje kalbama. Kad skaitytojui būtų lengviau susivokti, kiekvienas čia spausdinamas laiškas turi atskirą pavadinimą.

Adresatas Vytautas nėra konkretus asmuo. Jis – įsivaizduojamas žmogus, kuriam norėjosi išsakyti ne tik savo mintis, lūkesčius ir rūpesčius, pasidalyti džiaugsmu ir nerimu.

Laiškuose – žurnalistika gyvenime ir gyvenimas žurnalistikoje.“

M. J. Baužytė savo knygą dedikavo „žurnalistams, žiniasklaidos gerbėjams ir neketėjams.“ Anot profesoriaus Vytauto Vitkausko, „Jūra Baužytė pateikia nepaprastą knygą – tiesiog Lietuvos gyvenimo panoramą. Jos raštų stiliaus skaidrumas lyg kokia skambanti gaudi gėla labai patraukia skaitytoją... Nuobodžioje mūsų literatūroje, blevyzgų ir keiksmazodžių tvane, ši knyga tviokte nutviekia skaitytojus gerumu ir švelnumu, gera ir spalvinga kalba.“

J. M. Baužytė yra gimusi Kuršėnuose. Ji baigė Panevėžio 2-ąją mergaičių gimnaziją, Vilniaus universitete įgijo žurnalistės specialybę. Dirbo respublikinių leidinių redakcijose korespondente, skyriaus vedėja. Kelerius metus vadovavo Lietuvos žurnalistų sąjungos Publicistikos sekcijai. Jai suteiktas nusipelnusios Lietuvos žurnalistės vardas.

Jūra Marija Baužytė. Šaržo autorius Leonas Kontrimavičius (Kontrimas). Ilustracija iš knygos „Pavėlavę lieka stotyje“

J. M. Baužytė iki šiol buvo išleidusi tris publicistikos rinkinius – „Išdalyta saulė“, „Žirgai lekia per rūką“, „Šviesa iš toli“.

J. M. Baužytės vyras žurnalistas Stasys Štikelis taip pat daugelį metų aktyviai dalyvavo Žemaičių kultūros draugijos Vilniaus skyriaus veikloje. Jis buvo gimęs Milvidiškių kaime (Telšių r.). Dirbo ELTOS korespondentu, nuo 1966 m. – Lietuvos radijuje ir televizijoje. Rašė ir rengė laidas visuomenės gyvenimo, kultūros istorijos temomis. Išleido informacinį žinyną „Radijas ir televizija“ (1983), brošiūrą „Televizija ir radijas: vakar, šiandien ir rytoj“ (1982), knygą „Užgrobiti, bet nenuitildyti“ (1991). Paskelbė straipsnių radijo ir televizijos istorijos klausimais.

Po vyro S. Štikelio mirties jo rašytinį palikimą tvarkyti ir leisti ėmėsi žmona J. M. Baužytė. Ji sudarė bei parengė spaudai vyro monografiją „Eterio šviesa“ (Lietuvos radijo istorija 1919–1940 m.). Šis leidinys 2001 m. buvo apdovanotas Vinco Kudirkos premija. J. M. Baužytė taip pat išleido ir kitą savo vyro knygą – „Lenkiuosi gimtinei“. Ji redagavo buvusio Nepriklausomos Lietuvos Seimo pirmininko ir švietimo ministro K. Šakenio prisiminimų dvitomį „Vaizdai ir mintys nelaisvėje“, nemažai kitų leidinių.

2008 m. J. M. Baužytė apdovanota Lietuvos žurnalistų sąjungos medaliu „Už nuopelnus žurnalistikai“.